

— Καί ἂν πηγαίῃ ὀπίσω τὸ ρολόγι τοῦ καφεναίῳ ;... Δὲν μ' ἀφίνας, καλέ !... Ἀχ ! νὰ εἶχα τοῦλάχιστο, ἓνα ρολόγι δικό μου !...

Ἡ Θεοδώρα μετὰ σκέψιν :

— Αἴ !... ὅς εἶνε ! Τυχερὸς ἦσαν καὶ σούρεξε. Μοῦ ἔκαμε σήμερα χάρισμα ἡ κυρά μου 25 δραχμὰς νὰ πάρω φουστάνι. (Ἐρευνᾷ εἰς τὰ θυλάκιά της καὶ τοῦ ἐγχειρίζεται τὰς 25 δραχμὰς.) Νά ! πάρε ἐσὺ ἓνα ρολόγι !...

Ὁ Λόρδας μετὰ συγκινήσεως :

— Θεοδώρα ! μὲ σώσεις !... μὲ γλυτώνεις !... Εἶχα ἀπόφασι ν' αὐτοχειριασθῶ καὶ θὰ ἐπήγαινα ἀπὸ ἄωρον θάνατον !

ΣΚΗΝΗ Β'

Εἰς τὸ αὐτὸ μαγειρεῖον τὴν ἐπομένην ἑσπέραν. Ὁ Λόρδας μετ' ἀνυσυχίας ἐρωτᾷ :

— Τί ὦρα εἶνε ;

Ἡ Θεοδώρα ἀποροῦσα :

— Μὰ δὲν ἐπῆρες τὸ ρολόγι ;

— Ποῦ ρολόγι !... σήμερα ὅλη μέρα ἤμουν ἀγγάρια εἰς τὴν ὑπηρεσίαν. Τώρα τὸ βράδυ ἄρπαξα μιὰ στιγμὴ νὰ ἔλθω νὰ σὲ ἰδῶ !... Κύτταξε τὸ ρολόγι τοῦ ἀφεντικοῦ σου...

Ἡ Θεοδώρα ἐπιστρέφουσα :

— Κάνει ἔξη καὶ εἴκοσι.

— Ὅπισω θὰ πηγαίῃ... Κύτταξε καὶ τὸ ρολόγι ποῦ εἶνε στὴ κάμερα τῆς κυρᾶς σου...

Ἡ Θεοδώρα μεταβαίνει καὶ ἐπιστρέφει :

— Αὐτὸ κάνει ἑπτὰ καὶ δέκα ! Δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶνε τόσῳ ! Ἄς ρωτήσουμε καὶ τὸν μπακάλη ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Ἐρωτᾷται ὁ μπακάλης καὶ ἀπαντᾷ — Ἐπτὰ πρὸς τέταρτον.

Ὁ Λόρδας ἐν ἀμηχανίᾳ ;

— Τώρα ποῖο νὰ πιστεύσουμε ἀπὸ τὰ τρία ;

Ἐπαναλαμβάνεται ἡ τρυφερὰ διένεξις τῆς σκηνῆς τοῦ κήπου μεταξὺ Ρωμαίου καὶ Ἰουλιέττας περὶ τῆς ὥρας, καθ' ἣν τὸ ἄσμα τοῦ κορυδαλοῦ ἀντικαθίσταται ὑπὸ τῶν ὕθρεων τοῦ ἀφεντικοῦ τῆς Θεοδώρας δυσανασχετοῦντος διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ὑπηρεσίας του. Μεθ' ὃ ὁ Λόρδας ἀπέρχεται ἐσπευσμένως.

ΣΚΗΝΗ Γ'

Εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον καὶ ξενοδοχεῖον ΜΗ ΜΟΥ ΑΠΤΟΥ. Διάφοροι στρατιῶται τοῦ συντάγματος συνδαιπνοῦσιν εὐθόμως. Ὁ Σταμάτης Λόρδας ψάλλει παιδρῶς τὸ ἄσμα : Σὲ ἓνα χέρι τὴν Μανιώ καὶ σὲ ἄλλο τὴν κανάτα ! ἔπειτα μεγαλοφώνως :

— Κάπηλα !... μὰ ὁκᾶ ἀκόμη καὶ τὸν λογαριασμό.

Ὁ ξενοδόχος φέρει τὸν λογαριασμόν : Εἴκοσι καὶ τριάντα πέστε.

Ὁ Λόρδας μεγαλοπρεπῶς :

— Παιδιά ! κερνῶ ἐγὼ ἀπόψε !...

Δίδει τὸ χαρτονόμισμα τῶν 25 δραχμῶν, ἐπευφημοῦντων μετ' ἐκπλήξεως τῶν συνδαιτημόνων. Οἱ στρατιῶται συγκροτοῦν τὰ ποτήρια :

— Ἡ ὦρα ἡ καλὴ !...

Ὁ Λόρδας μελαγχολικῶς κατ' ἰδίαν :

— Ἡ ὦρα ἡ καλὴ !... ἀλλά !... χωρὶς ρολόγι !

ΣΚΗΝΗ Δ'

Εἰς τὴν λειψόρον Πανεπιστημίου. Ὁ Σταμάτης σπεύδων τὸ βῆμα καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς ἓνα διαβάτην :

— Κύριε... παρακαλῶ, τί ὦρα ἔχετε ;

Ὁ διαβάτης φέρων τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια καὶ κραυγάζων :

— Λωποδύται !... βοήθεια !

Ὁ Λόρδας τρέχων διαίως καὶ κρυπτόμενος εἰς τὸ πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου ἄλσος :

— Νὰ σὲ παρ' ἡ ὀργή, μαγκούφη !... ἔβαλε τὸν κόσμο ἄνω καὶ ὦ μὲ ταις φωναῖς του !... Τί σκοτᾷ ἐδῶ πέρα... πίσσα !... Νὰ ἔμπορῶσα νὰ ἰδῶ τὸ ρολόγι !... νὰ εἶχα φῶς !... Ἐχῶ ἓνα κερί ἐπάνω μου, ἀλλὰ σπύρτο ;... (Προχωρεῖ καὶ διακρίνει ἐν τῷ σκοτεινῷ σκιάαν ἀνθρώπου καθημένου.) Πατριώτη, ἔχει κανένα σπύρτο ;... Δὲν μιλεῖ αὐτός !... τοῦλάχιστον δὲν μ' ἐπῆρε γιὰ λωποδύτη !... Δὲν ἀκούς, πατριώτη ; (Πλησιάζει ἔτι μᾶλλον)... Μπα, διάβολε !... Στὸν Κοραῆ μιλοῦσα !...

ΣΚΗΝΗ Ε'

Εἰς τὸν στρατῶνα ἀναγινώσκεται ὁ κατάλογος τῆς ἐσπερινῆς προσκλήσεως.

— Λόρδας Σταμάτης...

— Ἀπὼν !

Ὁ ἐπιλοχίας :

— Ἀπὼν, αἴ ; Κ' ἔμαθα πῶς εἶχε τσιμποῦσι ὁ λιμικοντόρος !... Στρεψώσε τον. Καλὸ γλέντι τὸν περιμένει.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

Εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἡ Θεοδώρα σύνουσε παρασκευάζουσα τὸ δεῖπνον.

— Τί νὰ ἔγεινε αὐτὸς ὁ παραλυμένος ; Πέντε μέρας ἔχει νὰ φανῇ !

Ὁ Σταμάτης ἐμφανιζόμενος :

— Θεοδώρα μου !... δὲν σοῦ τᾶλεγα ; Τὴν ἔφαγα τὴν παντᾶρα !, Μ' ἔχωσαν στὴ φυλακὴ γιὰτὶ ἐπῆγα ἀργὰ στὴν πρόσκλησι...

— Καλὰ !... μὰ δὲν εἶχες ρολόγι νὰ ἰδῇς τὴν ὥρα ;

— Ρολόγι ;... ποῦ νὰ στὰ λέγω !... Ἐπῆρα ἓνα ρολόγι, μὰ αὐτὸ τὸ καταραμένο ἐπῆγαινε τόσο ἐμπρός... μὰ τόσο : οὐδ' ἐμπρός... ὥστε...

— Ὡστε ;...

— Ὡστε... δὲν ἔμπορῶσα νὰ τὸ ἀκολουθήσω... τὸ ἔχασα ἀπ' ἐμπρός μου...

— Ἔτσι αἴ ;... τὸ ἔχασες ;... Καὶ δὲν μοῦ χανόσουνε καὶ σὺ μαζί μ' αὐτό ;...

— Θεοδώρα !...

— Νὰ χαθῇς, σοῦ λέω !...

— Θεοδώρα !... (προσπαθεῖ νὰ τὴν ἐξευμερίσῃ διὰ τρυφεροῦ ἔν- γκαλισμοῦ.)

— Γκρεμίσου ἀπ' ἐδῶ !... (ἀρπάζουσα μίαν σιδηρᾶν ἐσχάραν καὶ ἀμυνομένη.)

— Θεοδώρα, εἶσαι ἀσπλάγχνη, εἶσαι θηρίον !...

Ἐξακολουθεῖ δεινὴ σύγκρουσις, καθ' ἣν ὁ Λόρδας δεχόμενος κατὰ κεφαλῆς μίαν πλινθὴν ἐσχάρας καὶ κατὰ πρόσωπον μίαν πατα- βούραν μὲ στάχτην τρέπεται εἰς φυγὴν.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ στρατῶνος. Ὁ Σταμάτης Λόρδας ἀναγινώ- σκων κατὰ μόνας διβλίον καὶ μονολογῶν.

— Ἀρκίστην νὰ πάρω ἓνα ρολόγι... Ἰδοὺ !... ἔως ν' ἀποκτήσω τὸ ἀπαιτούμενον χρηματικὸν ποσόν, ἀγόρασα ὥστοςον Ὁρολόγιον τὸ Μέγα ! Διαβάζω μὲ εὐσθένειαν τοὺς παρακλητικoὺς κανόνες καὶ δέομαι νὰ φωτίσῃ ὁ Θεὸς τὸ ὑπουργεῖον ἢ νὰ ἔβάλουν πάλιν σ' ἐνέργεια τὴν Θεοδώρα, ἢ νὰ τοποθετήσουν πέντ' ἔξη ρολόγια εἰς τὴ πόλιν !

Ἀββακούμ

ΤΙ ΤΗΣ ΦΥΛΑΤΕ

Περιπατεῖ στὰ δεκοχτῶ
κι' εἶνε ὅλη νοῦς καὶ γλῶσσα...
μὰ δὲν ἔχει, τί φριχτό !
ἄχ δὲν ἔχει μόνο προῖκα...
αἴ, χαῖοί μου διαβάται
τί τὴν κυτᾶτε ;

Εἶνε μούμι' ἀληθινὴ
κι' εἶν' ἀγωνιστὴς στὰ χρόνια...
μᾶχει προῖκα ζωντανὴ
γιὰ νὰ θρέψῃ δυὸ κοθάνια !
προκοθῆται στρατηλάται
τί τὴν φυλάτε ;

